

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

VÁŠ PŘÍBĚH 2020

Vážený pane Hannesi Eggere,

píšu vám dopis vztahující se k tématu „Vše se změnilo – nic se nezměnilo“.

Jako první bych se asi měla zeptat Vás, jak se máte? No vzhledem k situaci, v jaké celý svět je, nejspíš nic moc, ale vždycky se na to každý ptá, tak proč ne i teď? Vlastně je docela vtipné to nazývat dopisem, a přitom hlasitě ťukat do klávesnice počítače. Holt už teď dopisy nejsou tak cool a skvělé a je pro člověka prostě rychlejší a hygieničtější poslat jednoduše email.

Jelikož když jste téma posílal do světa, s nejvyšší pravděpodobností jste nemyslel změnu vzhledem k plynoucím letům, ale s ohledem na pandemický rok 2020, tak by asi stálo za to zamyslet se trochu i nad průměrným člověkem v roce 2019 a 2020. Ráno vstane, uvaří si čaj, no ale už tady nacházíme patrný rozdíl. V roce 2019 vstáváte za do tmy řvoucího budíku a chystáte se do práce. Letos nikoliv. Čas vašeho probouzení se nenápadně posouvá stále blíže a blíže okamžiku, kdy začíná váš home-office, distanční výuka, či pracovní meeting. Říkáte si SUPER, zbavím se spánkového deficitu. CHYBA! Spánkový deficit se ještě prohloubí, protože večer máte pocit, že následující ráno nikam nespěcháte. Tohle vše ale funguje jen v určitých časových úsecích, přesněji v období, kdy vláda nařídí tzv. lockdown.

Co se ale stane, když se překleneme přes statistickou křivku a opatření nám zase povolí vyjít ven? Budou z nás lepší lidé? Budeme si více vážit lidí a věcí které nás obklopují? Budeme vděční, že žijeme a můžeme svobodně dýchat?

Chvilí možná. Pak se z nás ale opět stanou cvičené opice jedoucí po vytyčených kolejích s klapkami na očích.

Zdraví VH
studentka žijící život

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

Drahý Hannesi,

když jsem někde narazil na Tvoji výzvu, byl jsem nesmírně potěšen. Konečně budu mít příležitost podat svědectví o své situaci, konečně si budu moci postěžovat světu, co všechno se mi pod rukama rozpadá a mění. Doslova. Tam, odkud pocházím, nejsme na změny zvyklí. Velká část místní honorace se stále nevyrovnala s politickou změnou, ke které došlo před třiceti lety a každá další novota je z podstaty věci komplikací. Já to necítím jinak, změny se mi hnuší. Každé ráno, když vyjde slunce a já musím vstát, mám chuť křičet. Proč nemohla zůstat tma? Proč jsem musel vstát a vylézt z postele? Nesnáším změny. Snídaní počínaje se to jenom zhoršuje. Všichni se pohybují z místa na místo, žádají po mě různé činnosti, nutí mě přemýšlet. Musím dojít do školy, tam sedět v různých místnostech (proč ne jen v jedné?!) a odpovídat na různé otázky (nikdy se neopakují!). Potom zase domů a když si už už začnu pomalu na všechn ten shon a změny zvykat, slunce zase zapadne a já musím jít spát. Změny, změny, změny!

Asi tedy pochopíš, že ta velká změna na jaře mi paradoxně přišla celkem vhod. Najednou jsem nemusel nic, ráno jsem mohl zůstat ležet, přetáhnout si peřinu přes hlavu a předstírat, že je noc. Nikdo se na nic neptal, nic po mě nechtěl, entropie byla naprosto minimální. Na těch prvních pár týdnů vzpomínám s láskou. Jídlo mi vozili až před dveře, doma většinu času nikdo nebyl a já mohl fungovat v modu stand-by. Bohužel, nevydrželo to dlouho.

V pokoji na stole mi ležel míček. Vlastně nevím, kde se tam vzal. Malý, potrhaný hakisak v jamajských barvách. Občas jsem se na něj upřeně díval, celé hodiny, a jen si užíval toho, že je stále stejný. Až jednou, nedokážu říct co to bylo za den, nemám už žádný pojem o čase, jsem se vzbudil a míček ležel zhruba o deset centimetrů víc doprava. Víím to jistě, protože na místě, kde byl původně bylo výrazně méně prachu než všude okolo. Musel jsem se hodně přemáhat, abych nezačal panikařit. Tak moc jsem si odvykl změnám, že i tenhle relativně malý posun mě vyřadil z provozu skoro na dva dny (nebo mi to alespoň připadalo jako dva dny). Když jsem se trochu vzpamatoval, zjistil jsem, že mi někdo proházel všechny knihy v knihovně. Ne že by předtím byly nějak srovnané, ale teď byly naprosto jisté v jiném pořadí. Nevím, jestli někdo ze sousedů slyšel můj křik, přestal jsem až když mě krk bolel tak, že se to nedalo snést.

VÁŠ
PŘÍBĚH
2020

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

Od té doby se v pokoji všechno pořád mění. Stačí, abych se na chvíli podíval jinam a oni to proházejí. Nevím, jak to dělají, jestli žijí ve zdech, nebo pod podlahou, každopádně to tak je. Občas je slyším. Zní to jako praskání kloubů, nebo cvakání do sebe zapadajících součástí velkého stroje. Stroje, který mě má přivést k šílenství. Zvykl jsem si na ty neustálé změny, otupěl vůči nim. Když se běžné předměty začaly měnit na jiné, oživaly nebo se mnou mluvily, začalo mi to být k smíchu. Přísahám, že jednou se můj pokoj změnil na obchod s porcelánem, v jehož středu stál docela maličký slon. Teď, když píšu tento dopis, mi notebook několikrát zamrzl v kostku ledu a já musel čekat, než zase roztaje. Můj psací stůl občas mívá žirafí krk, kouká mi přes rameno a upozorňuje mě na neexistující pravopisné chyby.

Je to zvláštní, ale s trochou cviku se to dá zvládnout. Pořád výrazně lepší než to, co se děje venku. Ven, milý Hannesi, nepůjdu už nikdy. Možná jsem šílenec, ale zprávy čtu pořád. Nechci mít s těmi blázný tam venku nic společného.

Doufám, že i tobě se daří dobře. Mrzí mě, že tvoje výstava nemůže proběhnout tak, jak jsi původně plánoval a zároveň si velice cením tvé schopnosti improvizace. Já už bohužel musím končit, pokoj se mi změnil v deštný prales a domorodci z mé přítomnosti nejsou zrovna dvakrát nadšeni.

Tady se změnilo vše, venku nic.

Tvůj, J.

VÁŠ
PŘÍBĚH
2020

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

VÁŠ PŘÍBĚH 2020

Zdravím pane Eggere

všechno se mění postupem času, Vy i já, ale i století ve kterém teď žijeme. Něco se mění pozitivně, něco jiného zase spíš negativně, některé věci se mění rychleji, některé zase velmi pomalu. Záleží čistě na úhlu pohledu. Je to jako když se pokoušíte odhalit nějaký kouzelnický trik, např. když kouzelník vymění kartu nebo nechá zmizet asistentku. Hlavní otázkou však není, jak to udělal, nýbrž kdy. A na tomto principu lze podstatu změny založit. Když čtete tyto řádky, máte možná v hlavě právě teď tuhle otázku: „Ale kdy přesně k tomu vlastně došlo?“.

Samotný prvopočátek se nachází někde daleko od nás v útrokách netopýra a lži tamější vlády. Jenže svět, naše století a my všichni jsme pocítili změnu postupně, tuto změnu bych přirovnala k jet lagu z časových pásem. Musíte se pořádně prospat a postupně si zvykat na nový čas. Pro nás ale nastala změna ze dne na den, všichni sice tušili, že se to nevyhnutelně blíží, ale pro většinu z nás to stejně bylo z ničeho nic. Na neurčito doma, bez možnosti s tím něco udělat. Všichni jsme zavřeni v pomyslných klecích mezi čtyřmi zdmi. S obrovským množstvím příležitostí a časem, který bychom jinak strávili rozdílným způsobem někde jinde s někým jiným. Důležité je ale soustředit se na současný okamžik na to „ted“ naší doby, a to je jen doma. Nastal hlavní bod v další proměně nejen nás samotných, ale celé naší společnosti, najednou je všechno jinak, než tak jak bychom chtěli, učíme se novým věcem a zvykáme si, že některé věci nejsou jako dřív.

Mnohdy jsme uvězněni v našich myslích, pokojích a mezi těmi stejnými lidmi více, než bychom si přáli. Ovlivnění médií a vládou, kteří vydávají a komentují opatření a to, co smíte a co už je mimo pravidla. Uvědomujeme si, co jsme najednou ztratili a co naopak získali.

Jiní ztrácí více, druzí o něco méně, ale v samotné podstatě věci jsme na tom všichni stejně bez ohledu na to, zda žijeme v Evropě, v Americe nebo na Novém Zélandu. Jelikož i za hranicemi našeho státu jsou na tom všichni stejně, jsou teď doma. Není to jen moje nebo Vaše těžší období, je to tak pro každého z nás a je na nás samotných, jak s tím naložíme.

Nejdůležitější je dle mého hlediska pořád zůstat v pohodě, mít se fajn nehledě na změnu již si procházíme. Všichni totiž víme, že tohle mění všechno. Je to jako kdyby nás zasáhl ničující orkán, ale na druhou stranu je nám jasné a všichni si uvědomujeme, že uvnitř té bouře to budeme pořád my. Ti, co mají v rukou všechnu tu odpovědnost za to, jak bude s touto proměnou naloženo, tudíž se vlastně nezměnilo vůbec nic. Došlo mi, že čas už lusknutím pomoci kouzla nevrátím. Já si tu největší proměnu uvědomila po asi prvním měsíci, kdy jsem si pomalu začínala uvědomovat, že ta změna bude pomalejší a bude trvat několikanásobně déle, než jsem prvně předpokládala.

Hannes Egger

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

Od samého začátku jsem se snažila si udržovat fyzickou kondici, chodit ven a rozvíjet se pomocí zajímavých knih a přednášek a nezapomínala jsem ani na své duševní zdraví, které je ohrožené nejvíc, když ztratíme kontakt s ostatními a jsme ve stejném prostředí celé dny, týdny a měsíce. A Vám bych doporučila to samé i když chápu, že současnou situací můžete být frustrován mnohem více než já a také, že Váš zlomový bod proměny mohl být spojen s nemocnicí či ztrátou blízké osoby.

Doufám, že mé myšlenky chápete a také, že Vás inspirovaly ve tvorbě Vašeho umění.

S pozdravem TM

VÁŠ
PŘÍBĚH
2020

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

My Strongest Experience of 2020.

I was born with a dysfunction in my ears, means I am partly deaf in both ears since birth.

Adapting to the current situation was necessary: isolation, social distance, masks, home office: it became a part of normal life, I don't like to call it the "new normality", but in certain ways, it is.

For me as a disabled person, this has been more difficult. The mask isn't allowing me to read lips anymore, that means I need to concentrate much more to understand, to listen, to communicate with everyone. Still, I am wearing my mask, I am not complaining.

Facing my disability, my vulnerability and my problem in communication in this time has become a daily issue for me, and of course, it is bothering me.

On the other hand I am very thankful. It gives me the opportunity to learn about my disability and to accept myself, to talk about my deafness, to bring it near to other people.

Have you ever thought about blind people dealing with contact restrictions? Blind people rely on touching people and touching surfaces, which in this situation, is extremely risky, because we don't want to spread the virus, right?

I feel like we are very privileged in Europe, we are complaining about the regulations on the pandemic but we are not questioning how privileged we are. We still CAN be at home, we CAN work from home, we can even get money from the state sometimes. Think about it, how is it with those folks living under extreme conditions, sharing a bed or a toilet with 10 other people? How is it in the ghettos, where the main problem is clean water? The pandemic is just another huge issue which is added to that miserable conditions.

All the minorities suffer more in this pandemic. All the women who experience violence at home, that are now forced to not leave the house and stay home with their abusing partners.

All those lonely folks in the LGBTQI+ community, they were lonely before but with isolation, they get even more lonely. There is no more clubbing scene which is extremely important for people of the queer scene, to find a platform where to perform and be gay, be queer, without any form of judgement. It is very hard at this time but, we all know, we'll go through this.

My strongest experience in this year has been the realisation of what is going on on a basis of colonialism, sexism, racism and violence: this year has been extremely violent. All the protests, the questions, the uncertainties what came up. I am struggling a lot with processing what's happening on a political scale and on a personal level. My own vulnerability gives me the opportunity to reflect on others, on situations that are even more difficult than mine: I am sure that in the end, the community finds its ways, we must stay strong and keep looking after each other. Together we make this.

VÁŠ
PŘÍBĚH
2020

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

Komukoliv, kdo si by si o mých zážitcích rád přečetl,

Jistě sis všiml, že tento rok probíhá všechno pomaleji. Například říjen, přestože měl pouze 31 dnů, připadal mi, že trvá věčnost. Všechno zamrzává v čase, vypůjčené knihy z knihovny už měsíce leží na polici, batoh do školy jsem si nenahodil na záda ani nepamatuji. Jistě souhlasíš se mnou, Tvým skromným vypravěčem, v tom, že čím déle tento rok trvá, tím pomaleji ubíhá.

Jak už jsem zmínil, jsem student, příští rok bych měl maturovat. Díky tomu, že po většinu letošního roku zůstávám doma, jsem se ale mohl podívat z jiného úhlu na svůj život a přemýšlet o věcech, které by mne nikdy jindy nenapadly. Například vůbec nechápu, jak můžou vyučování, ať už dálkové nebo prezenční, zvládat menší děti. I pro nás je těžké udržet pozornost po tři čtvrtě hodiny, opravdu nezávidím těm, kteří začali do školy chodit teprve nedávno. Věř tomu, nebo ne, život doma má na mne i nějaké pozitivní dopady. Jelikož nemusím vstávat do školy tak brzo a nemusím dojíždět autobusem, mám mnohem víc času na spánek a vlastní zájmy. Díky tomu se cítím méně unavený a zdravější než loni.

Když se ohlédnou ještě dál, všimnu si, že díky tomu, že jsem většinou tak zaměstnaný, snáším věci, které bych opravdu neměl. Kvůli všemu tomu stresu si nevšimnu, že mám některé jednodušší možnosti hned na dosah ruky. Také jsem si dřív neuvědomil, že spousta lidí, se kterými musím denně vycházet, ať už ve škole nebo jinde, vlastně ani nemám moc rád. Nyní je pro mě úsměvné, jak moc jsem se staral o věci, které vlastně byly úplně zbytečné.

Život se sice nyní vleče, často už ani nevím, jak zabít čas, každý den mi přijde úplně stejný jako ten předchozí, ale mám čas na přemýšlení. Zjistil jsem spoustu věcí jak o okolním světě, tak sám o sobě. Objevil jsem, že v srdci jsem citlivý člověk, a že opravdu obdivuji ty, kteří se snaží, abychom my ostatní měli lepší životy. Přestože byl letošek nesmírně zdlouhavý a krutý, věřím, že každý si z něj odnese něco, co mu pomůže být lepším člověkem. Jsem si jistý, že letošek nebyl v žádném ohledu konec, jenom hodně, hodně šílená kapitola v životech nás všech. Milý čtenáři, apeluji na tebe, aby ses koukal na budoucnost s nadějí, jelikož já i ty čelíme náročným časům, ale já se při pomýšlení na to, co přijde potom usmívám, a ty bys měl taky.

Opatrný Optimista

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

VÁŠ
PŘÍBĚH
2020

Dnešní sen byl něčím obzvláštěněj. Nezapsala jsem si ho. Ještě než jsem vypla budík, došla jsem k rozhodnutí, že si ho budu prostě pamatovat. Měla jsem v něm fenku a kocoura, který sice nepatřili mně, ale bydleli se mnou ve studentskym bytě a měla jsem tu čest je pojmenovat. Fenka Tilda. Kocour Melantrich.

Tenhle sen byl taky zvláštní tím, že se odehrával jen uvnitř. Ne jako předchozí dny. Ale slunce se prodralo skrz záclony, bez toho by to nebyl můj sen. Na posteli se přibližněma pohledama oka, skoro jako ze záběru kamery, odehrávala milostná bouře peřin, která odhalovala tvary těl pod ní. Nevěděla jsem ani, kdo to je, ale mělo to všechny potřebný části těla. Vlastně to bylo docela rozkošný. Svítilo sluníčko, pod peřinou jsem byla já a nějaká příjemná osoba a okolo po nábytku skákal černej kocour. Pes, jak to tak psi dělávaj, prostě ležel v předsíni.

Včera byl čtvrtek. To byl haluz. Byla jsem jakoby na škole v přírodě a byl tam s náma profesor z jiný školy. V pokoji se mnou byl pár, chtěli spolu spát a tak jsem často mu- sela prostě někam odejít, většinou jsem si šla pokecat s tím profesorem. Pamatuju si, že mě začel hladit po rukou a nohou a to nebylo oukej. Proto jsem další den utekla ven, skrz vchodový dveře, a čučela jsem, trávník před naším ubytováním byl celej zaplněnej lidma. Seděli tam skupiny kámošů, samotný lidi opřený o stromy, v rukou knížku, skicák, nebo mobil, všude na zemi bylo hrozně moc piv a jídla a bylo mi až líto, že jsem trávila „čas vyklizení se z pokoje pro sexuální účely spolubydlících“ s tím profesorem uvnitř. Zbytek mám v mlze, ale ve zkratce jsem si sedla k jedné skupině známých a jeden z kluků, který jsem neznala, ale bavili se s někým koho jsem znala až moc dobře, mě pozval k sobě domů do střešního bytu, kde jsem pak obdivovala výhled z oken a vyspali jsme se spolu.

Středa. Spolužák ze třídy mi ukázal knihu. Děj se odehrával v paralelním světě toho našeho, ulice v té knize vypadaly jako smíchanina Andělu, Vršovic a Vinohrad. Bylo to o sourozencích, o holce a klukovi, který proti něčemu bojovali v jejich bytě. Já jsem byla ta sestra. Při souboji s něčím fantastickým, s nebezpečně kouzelným čímsi, mi vypadl zub. Seběhla jsem schody do přízemí a pospíchala jsem přes ulici do vedlejšího baráku. Na rohu ulice byl butik, který patřil zvláštní paní. Nad buti- kem měla svůj byt a vysedávala každěj den na rohovym balkoně, vím, že se na mě koukala šíleně upřeně a soustředěně. Ta ženská mě srala a děsila. Ale já měla v dlani zub a běžela za sousedem kamarádem, jehož máma byla zubařka. Spravila mi to. Ten souseď byl extrémní fešák. Pozval mě na letní výlet s ním a jeho kamarádama z tábora. V šíleným natěšení, když jsem ho objala, začal zvonit budík.

EVERYTHING'S CHANGED NOTHING'S CHANGED

duul.cz

Úterý. Vzala jsem na filmový festival svoje rodiče. Nevadí, že se jim ty filmy nejspíš nelíbili. Dostali zmrzku zadarmo. Místní zmrzlinář nám obstaral totiž lístky zadá- čo. I tu zmrzlinu. Když jsme odcházeli z vnitrobloku starýho šedivýho baráku, kde se promítalo na neomítnutou stěnu a sedělo se v nepohodlných židlích, on na mě zamával a já se s ním pozdravila, jako by se nechumelilo. Mamka zmateně svraštila obočí. Na chvíli jsem se od rodičů odpojila, abych řekla zmrzlinářovi Pavlovi, že to takhle nejde. Že ho sice mám ráda, ale že ten festival stojí pěkně za hovno a že je na mě stejně moc starej. Je to jako spát se starším bráchou. A že by se měl ostříhat. Máma s tátou tajně odposlouchávali za dveřma.

V pondělí jsem chodila se ženou. A doteď cejtím, jak mi přejíždí mráz po zádech, protože mi chodidlama hladila podkolenní jamky a bylo to šíleně jemný. Když jsme spolu šly po venku, nějakýj starej chlápek na nás zahulákal: „Chováte draky pod čepicí a přespáváte s netopýrama na půdách!“ A já jsem věděla, že je to z knihy Na cestě a zavolala jsem na něho: „Čus, kterej ty seš, nejseš ty Carlo Marx?“ Protože Carlo Marx je ta postava, která tu větu říká. Připadala jsem si šíleně chytře. Chtěla jsem, aby si ta holka o mně myslela, že jsem šíleně chytrá.

Neděli jsem si ve snu zapsala na papír a napsala jsem na druhou stranu velkéj nápis. NEČÍST! PÍŠU JEDOVATÝM INKOUSTEM! Každý, kdo ten papír otočil, pak propadl působení jedu a jeho oči ho začely svrbět a šimrat a musel si je začít škrábat a mnout.

V sobotu jsem se zabouchla do Alešky v hospodě, která byla v přízemí jednoho baráku ve Strašnicích a měla záchody úplně uprostřed celýho toho prostoru, takže když někdo čůral, věděl o tom každej. A slyšel to každej. Mám takovej pocit, že jsme šly s Aleškou čůrat najednou. Po probuzení jsem si musela zapsat do sešitu, že jestli budu mít někdy dceru, bude se jmenovat Aleška.

Pátek. S klukem, kterýho jsem v reálným životě potkala v metru a zamával mi, když odjížděl na druhou stranu, než já, tak s ním jsem tagovala na Vyšehradě. Vymysleli jsme hrozně moc tagovacích jmen. Scrab. Kostel. Kruci. Tūt jako zkratku pro Tutan- chamona. Sváča. Oběd. Věča. Nemohli jsme se rozhodnout, který je lepší. Kykyryký. Strup. Groš. Pak jsme se líbali pod dubem.

Přidala jsem ho na seznam milenců a milenek, i když je to proti pravidlům. Tenhle kluk na rozdíl od těch ostatních fakt existuje, někde běhá po světě a nemá ani šajna, že s ním ve snu taguju na Vyšáku. Ale i tak jsem si ho zapsala.

Zítřka bude sobota.

VÁŠ
PŘÍBĚH
2020

